

په اروپا کی دمیشته افغانانو د تولنو فدراسیون

فدراسیون سازمانهای پناهندگان افغان در اروپا

Federation of Afghan Refugee Organizations in Europe

Leiden, 28-01-2008

پیشینه و محتوی اصلی مشکل 1F در هالند ترجمه متن چاپ شده در روزنامه هالندی زبان Trouw

پدیده بنام "مظنونین 1F" در اواسط دهه نودسده گذشته در محافل امیگریشن کشور هالند بر سر زبانها افتاد. رو آوردن کتلوی سران رژیم سرنگون شده کمونیستی افغانستان به هالند بادر نظر داشت اعمالنامه شان که در گزارشات کمسیون حقوق بشر ملل متحد، سازمان عفو بین المللی و غیره است، علت العلل کاربرد وسیع ماده 1F در هالند میباشد. این پدیده چندسال بعد تدریجاً به سایر کشورهای اروپایی راه گشود، فراریان سایر کشورها را احتوا کرد و اکنون در هالند وارد مرحله حساسی گردیده است. از آنجاییکه این پدیده دامنگیر یکعده اتباع افغانستان گردیده است مستلزم بررسی اجمالی میباشد تا هموطنان ما از چگونگی انکشاف این پدیده در هالند بشکل دقیق آگاهی پیدا کنند.

غرض ارایه یک تصویر واقعی ودور از پیشداوری از جریانات و وضعیت کنونی و دورنمای احتمالی میپردازیم به ترجمه تبصره که درینمورد در شماره مورخ 5 دسمبر روزنامه هالندی زبان تراو چاپ هالند انتشار یافته است:

پناهجویا جنایتکار جنگ؟ معضله شیطانی ماده 1F نویسنده: بارت زودرفارت

گزارش شکنجه گران در میان ما اند! در روزنامه تراو ومقاله اینجا از کثرت جنایتکاران جنگی افغانستان منفجر میگردد! در مجله هالند آزاد، با وصف آنکه بروسایل اثباتیه انکار ناپذیر متکی نبودند، با انتشار خود در سال 1997 حاوی این پیام روشن بودند: هالند به مرکز تجمع پناهجویان با دستان آلوده مبدل گردیده است.

مجله حاوی لیست 35 نفر از سران رژیم کمونیستی بود. تمام آنها در حوالی سال 1992 وارد هالند گردیده وبدون اندک مشکلات پذیرفته شده بودند. اینها عبارت بودند از وزراء، معین ها و افسران اداره خدمات اطلاعات دولتی (خاد). این اداره بخاطر کاربرد متود های خشونت آمیز شکنجه که برای اخذ اعتراف از مظنونین سیاسی صورت میگرفت، شهرت بسیار منفی داشت.

چندسال بعد از انتقال قدرت به مجاهدین تضادهای جدید آغاز گردید. در هالند قربانیان شکنجه عملاً با شکنجه گران خویش مقابل شدند. نتیجتاً آرامش موجود در جامعه پناهندگان افغان در هالند هم خورد.

اگرچه خانم شمیتز معین انزمان وزارت عدلیه در امور مهاجرین در آغاز تعداد پناهندگان افغان را ناچیز میشمرد اما از شنیدن حالت ایجاد شده تکان خورد. موصوف در سال 1997 به مجلس نمایندگان پارلمان نوشت: " هالند از لحاظ اخلاقی و حقوقی متعهد به جلوگیری از یک سلسله جرایم میباشد. بنا امکان اینکه کسانی که همچو جرایم را مرتکب شده اند در هالند به حیث پناهنده پذیرفته شوند، نمیتواند موجود باشد. "

خانم شمیتز وعده داد که اداره هجرت وتابعیت در اجراءات بعدی خویش حین برخورد با اشخاصی که ممکن حقوق بشر را پامال کرده باشند، محتاطانه تر برخورد نماید. ماده (1F) کنوانسیون ژنیو برای پناهندگان این امکان را میسر ساخته است. درین ماده تذکر گرفته است که کنوانسیون ژنیو بالای آن اشخاص قابل تطبیق نمیشد که بگمان اغلب در جرایم ضد صلح، جرایم جنگی و جرایم ضد بشریت اشتراک داشته اند. اداره مهاجرت وتابعیت مکلف نیست به اثبات جرم بپردازد. این اداره صرفاً درین مورد تصمیم میگیرد که فرد مورد بحث مستحق پناهندگی است یا خیر.

در موارد ممکن، وزارت عدلیه به استرداد موقوف پناهنده از افراد غیر مستحق پرداخت. آنعده افراد (1F) که قابل

اخراج نبودند، مثلاً بخاطر خطر جانی در کشور خویش، بزندگی غیرقانونی رو آوردند. خانم شمیت وعده داده بود که این گروه محدود به موارد استثنایی خواهد ماند. ده سال بعد از آن تاریخ، تعداد این افراد غیرقانونی از رقم هزار تجاوز نموده است. اینها همه مردان فرار کرده از مناطق داغ جنگ چون کانگو، رواندا، عراق، یوگوسلاوی سابق و بلاخره بیشترین تعداد از افغانستان میباشند.

مجلس نمایندگان پارلمان هالند به این نظر است که باید اکنون به این مشکل خاتمه داده شود. اکنون که بیش از سی هزار خارجی در چوکات مقررات عفو اجازه نامه اقامت دریافت میکنند، آنانیکه درین چوکات شامل نیستند، باید اصولاً از هالند اخراج شوند. درین گروه افراد مظنون به جنایات جنگ نیز شامل میباشند.

خانم البیراک معین فعلی وزارت عدلیه و مسوول امور خارجیها و عده نموده است که قبل از اول فبروری طرح پالیسی جدیدی را در رابطه با مشکل (IF) به پارلمان ارایه خواهد کرد. وی با معضله عجیبی مواجه است. باید به پرسوه پر مصرف و نامطمئن تعقیب جزایی تعداد هرچه بیشتر ازین افراد تن دهد؟ سرنوشت افرادی که فعلاً نه قابل محاکمه هستند و نه قابل اخراج بکجا میکشد؟ در رابطه با اطفال آنها چه نوع تصمیم اتخاذ کرد؟ آیا تاپه جنایتکار جنگی در همه احوال وارده صدق میکند؟

در سال 2004 یک تبعه کانگو که به بنام شاه حیوانات معروف بود با خاطر ارتکاب عمل شکنجه به دو نیم سال حبس محکوم گردید. متعاقباً دو تبعه افغانستان به حبس 12 و 9 سال محکوم گردیدند. هر دو جنرال خاد بودند. ولی متهم سومی که همچنان جنرال خاد بود بخاطر نبود اثبات کافی رها گردید.

تعقیب جزایی مظنونین به جنایات جنگ کار پر مصرف است، ایجاب تحقیقات زیاد در کشور ارتکاب جرم را میکند. دریافت شهود توأم با مشکلات است و اکثراً شهود ازین رفته اند. در نتیجه بیشتر از هزار فردیکه زشتکردار دانسته شده اند، زمینه آنرا یافته اند تا سالهای طولانی بحیث باشند غیرقانونی درین کشور تحمل شوند. در واقع این افراد در میان موادمختلف کنوانسیون های بین المللی در مضیقه قرار گرفته اند. موادی که از یکطرف ایشان را از حق اقامت باساس پناهندگی محروم میکند و از جانب دیگر اخراج شان را منع میکند.

راه حل چیست؟ برای پاسخیابی به این سوال خانم البیراک توسط کمیسیون مشورتی وزارت عدلیه در امور پناهندگان (ACVZ) کمک میشود. رییس این کمیسیون آقای فان ابیلن بدین نظر است که قسمت زیادی ازین افراد بکشور شان فرستاده شده میتواند بدون اینکه این عمل با کنوانسیون اروپایی حقوق بشر در تضاد واقع گردد. وی گفت: "باید با کشورهای ذریب در رابطه با حقوق افرادی که برگشتانده میشوند، موافقتنامه های دقیق امضا گردد. این افراد حق دارند که با آنها روش مودبانه صورت بگیرد و صلیب سرخ باید اجازه ملاقات با ایشان را داشته باشد. ضمناً آنها حق پرسوه شفاف قضایی را دارا میباشند. هالند باید تضمین بگیرد که بالای این افراد حکم اعدام صادر نمیگردد."

رییس کمیسیون اضافه نمود: "با رژیمهای عراق و روندا در جریان یک یا دو سال امکان امضای موافقتنامه های خوب وجود دارد. در رابطه با افغانستان وضع مشکلتتر است. وضع در کابل هنوز هم بسیار بی ثبات است." افرادی که در مورد شان ظن شدید وجود دارد اما اثبات قاطع موجود نیست گروه دیگری هستند که تعقیب جزایی شان در هالند ممکن نیست و اخراج شان هم عملاً با موانع روبروست. آیا موقف IF این افراد مادام العمر ادامه پیدا میکند؟

بلاخره سرنوشت اطفال این افراد که همچون خودشان فاقد اقامت قانونی میباشند، چگونه تعیین میگردد. آیا میتوان این اطفال را بخاطر گناهان فرد دیگری مادام العمر مجازات کرد؟

سوال آخر حایز اهمیت میباشد زیرا خانم البیراک در نظر ندارد به اعضا خانواده افراد مشمول (IF) در چوکات مقررات عفو اجازه نامه اقامت بدهد. وی نمیخواهد که اقامت خانواده ها به افراد مظنون به ارتکاب جنایات جنگ چانس جدید برای درخواست اجازه نامه اقامت در چوکات ماده هشتم کنوانسیون اروپایی حقوق بشر بدهد. درین ماده چنین میخوانیم: هر کس دارنده حق زندگی فامیلی است.

فان بیلن، رییس کمیسیون مشورتی در امور خارجیها در اخیر صحبت خویش اضافه نمود: "ادامه نام محدود زندگی غیر قانونی امر مطلوب نیست. دوام زیاد این حالت بمفهوم چیره شدن فاکتها بر حقوق خواهد بود. از جانب دیگر، اگر در برابر افراد شامل IF به اندازه کافی قاطع عمل نشود، دسته دسته به این کشور رو می آورند. این حالت را ما در سالهای نودیه تلخی تجربه کرده ایم."

نظر مشورتی کمیسیون به معین وزارت عدلیه چند ماه بعد ارایه میگردد. وی تأکید کرد: "برای این معضله راه های حل آسان وجود ندارد."

[ختم]

این بود متن تبصره روزنامه تراو. امیدواریم دولت هالند بحیث میزبان محکمه جزای بین المللی مطابق به معیارهای عدالت، اصول پذیرفته شده بین المللی و با در نظر داشت حقوق انانی که در کشورهای ارتکاب جرم، قربانی جنایات ذریب بوده اند، برای این مشکل راه حل همه جانبه بیابد.

کمیسیون حقوق بشر FAROE